

Zberemo se pri adventnem vencu, na katerem smo prižgali že drugo svečo. Bogoslužje začnemo z znamenjem križa, nato zapojemo pesem.

Voditelj bogoslužja: V imenu Očeta in Sina in Svetega duha.

Vsi: Amen.

Zapojemo pesem:

Poslan z nebes je angel na širni grešni svet

k brezmadežni Devici tja v mesto Nazaret.

Devici tej premili Marija je ime,

iz Davidove hiše je Jožef ženin njen.

VB: Advent je čas čakanja. Sredi noči čakamo jutro, ki bo osvetlilo naše življenje. Oziramo se po Bogu, ki v našo temo prinaša luč, po obljubi, ki v našem nesmislu ustvarja smisel in našim vprašanjem daje odgovor.

PO KRATKI TIŠINI VB PREBERE: Advent je čas, ko čakamo, da Bog pride v naše srce. In v svoji notranjosti dobro vemo: ko bo prišel Bog, bo vse v redu. Vendar hkrati slutimo, da sploh nismo tako odprti za ta Božji prihod, da Bogu morda dovolimo le v del našega srca, ker je v njem preveč drugi stvari. Advent nas vabi, da odpremo svoje srce povsem na široko in da z vsakim njegovim utripom čakamo na Božji prihod.

Prebere oče ali mati:

Iz svetega evangelija po Luku. (Lk 1,39-45)

Tiste dni je Marija vstala in se v naglici odpravila v gričevje, v mesto na Judovem. Stopila je v Zaharijevo hišo in pozdravila Elizabeto. Ko je Elizabeta zaslišala Marijin pozdrav, se je dete veselo zganilo v njenem telesu.

Elizabeta je postala polna Svetega Duha in je na ves glas vzkliknila in rekla: »Blagoslovljena ti med ženami, in blagoslovljen sad tvojega telesa! Od kod meni to, da pride k meni mati mojega Gospoda? Glej, ko je prišel glas tvojega pozdrava do mojih ušes, se je dete v mojem telesu od radosti zganilo. Blagor ji, ki je verovala, da se bo izpolnilo, kar ji je povedal Gospod!«

Sledi nekaj trenutkov tišine.

VB: Ali ni žaljivo kristjanu zastavljati vprašanje: »Ali veruješ?« Morda, a to vprašanje postaja vse potrebnejše. Thomas Merton v delu Semena kontemplacije takole piše: »Ko napoči trenutek, da se pogreznemo v temo, v kateri se znajdemo nemočni in sami; ko spoznamo nezadostnost svojih največjih moči in praznino svojih najtrdnejših kreposti; ko nimamo ničesar več, na kar bi se lahko oprli, ničesar, kar bi nas držalo pokonci, ničesar na svetu, kar bi nas vodilo ali razsvetljevalo, tedaj spoznamo, ali živimo iz vere ali ne«. Zgodi se, da tako pogosto in običajno mislimo na Boga z naučenimi izrazi, da se ta velika stvarnost, ta edina stvarnost, izgubi za izrabljenimi frazami. Morali bi misliti na Boga v njegovi novosti, v njegovi večni svežini.

Marija je po angelovem oznanjenju obiskala svojo sorodnico Elizabeto. Obiska pa se ni razveselila le Elizabeta, ampak tudi še nerojeni Janez Krstnik. Janez Krstnik je postal predhodnik Kristususa. Ljudi je klical k spreobrnitvi: »Pripravite pot Gospodu.« Vendar njegov klic ni bil namenjen le tedanjim ljudem, ampak vsem nam, zlasti v adventnem času. Ena izmed možnosti naše spreobrnitve je, da vsak večer pregledamo dan, ki smo ga preživeli, razmislimo, kaj bi še lahko dobrega naredili, in obžalujemo, kar ni bilo po Božji volji.

Posebnost človekovega upanja in pričakovanja je v tem, da smo takrat ko nekaj ali nekoga pričakujemo, vedno praznično razpoloženi in nas pričakovanje večkrat bolj osrečuje kot sama izpolnitev pričakovanega. Navadno do podrobnosti premislimo, kako naj bi neka stvar izgledala in kako naj se naše pričakovanje izpolni. Toda zgodi se, da to, kar pride, ne ustreza našim pričakovanjem.

Advent kot čas pričakovanja nam kaže smer, v katero naj iščemo: če se ne bomo trudili le za izpolnitev lastnih pričakovanj, ampak bomo skušali izpolniti pričakovanja drugih, se bomo srečali s Kristusom, ki je izpolnil tisočletna pričakovanja.

Družina skupaj zmoli molitev:

Angel Gospodov je oznanil Mariji in spočela je od Svetega Duha. Zdrava Marija... Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi. Zdrava Marija... In Beseda je meso postala in med nami prebivala. Zdrava Marija...

VB: Prosimo Gospoda naj prisluhne našim prošnjam

B: Gospod, prosimo te za vse nerojene otroke, da bi se jih njihovi starši razveselili in jih z veseljem sprejeli.

Vsi: Prosimo te, usliši nas!

B: Gospod, vlij članom naše družine tisto moč, ki bo potrebna, da se bomo radi zbirali k skupni molitvi skozi ves adventni čas.

Vsi: Prosimo te, usliši nas!

B: Gospod, prosimo te za vse neverujoče, da bi spoznali Tebe, ki si edini Pot, Resnica in Življenje.

Vsi: Prosimo te, usliši nas!

B: Prosimo za vse obolele s koronavirusom in drugih bolnikov v naši domovini in njihovih svojcev.

Vsi: Prosimo te, usliši nas!

B: Prosimo za vse zdravstvene delavce, da bodo skrbeli za bolnike in jim pomagali.

Vsi: Prosimo te, usliši nas!

B: Prosimo za državne voditelje in njihove sodelavce, da bodo v teh težkih časih modro in odgovorno vodili svoje ljudstvo.

Vsi: Prosimo te, usliši nas!

(Vsak lahko doda še svojo prošnjo)

VB: Ko se Bog rodi v nas, se srečamo s svojo izvirno samopodobo. Z Božjim rojstvom v srcu se osvobodimo vseh podob, ki smo si jih naprtili, denimo podob o lastni pomembnosti, o tem, da moramo biti vedno popolni, vedno dobro razpoloženi, vedno uspešni in imeti vse pod nadzorom. Osvobodimo se tudi slabega mnenja o sebi, misli, da nismo v redu, da nismo sprejemljivi za druge. Po Božjem rojstvu v našem srcu se pojavi v nas edinstvena Božja podoba v svojem resničnem sijaju. Naš izvorni jaz zažari v čisti ljubezni.

(Zmolimo desetko rožnega venca: - ki si ga devica ob obiskovanju Elizabete nosila

VB: Gospod, naš Bog, spremljaj nas v pripravi na tvoj prihod, naj se ti popolnoma predamo in izročimo. V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.

Vsi: Amen

Zapojemo pesem:

Pridi k nam Gospod, pridi k nam ...